

ЦРНАТА КУТИЈА
(Кучиња што летаат ниско)

Алек Попов

Книгата е преведена со поддршка
на Националниот фонд „Култура“ на
Република Бугарија

Национален
фонд
„Култура“

БИБЛИОТЕКА – АКВАМАРИН

Главен уредник
Филип Димевски

Јазична редакција
Андреј Јованчевски

Наслов на оригиналот:
Алек Попов
ЧЕРНАТА КУТИЈА
(НИСКО ЛЕТАЈЩИ КУЧЕТА)

Copyright © Alek Popov

Компјутерска обработка
Бегемот

Ликовно уредување
Наталија Лукомска

© Сите права на изданието ги има БЕГЕМОТ ДООЕЛ – Скопје. Забрането е копирање, умножување и објавување на делови или на целото издание во печатени или електронски медиуми без писмено одобрение од издавачот.

Црната кутија

(КУЧИЊА ШТО ЛЕТААТ НИСКО)

АЛЕК ПОПОВ

(РОМАН)

превод од бугарски јазик
Душко Крстевски

Скопје, 2019

Пролог

НЕ МОЖАМ ДА ПОВЕРУВАМ ДЕКА ТАТКО МИ СЕ НАОЃА ВО ПЛАСТИЧНАВА ЦРНА КУТИЈА, ШТОТУКУ ДОНЕСЕНА ОД ЦАРИНА. НЕМА ШТО. КУТИЈАТА Е СТАВЕНА НА МАСАТА ВО СОБАТА И ПОГЛЕДИТЕ НА СИТЕ СЕ ВПЕРЕНИ ВО НЕА. ТОТАЛНО ИЗЕНАДУВАЊЕ! НЕ ЗНАМ ШТО ТОЧНО ОЧЕКУВАА. КУТИЈА КАКО КУТИЈА. АМБАЛАЖА. ЈА ПОТКРЕВАМ, ДОСТА Е ТЕШКА. ОД ЕДНИОТ АГОЛ СЕ ГЛЕДА ЦРНА ПЕПЕЛ. ПЕПЕЛТА НА ТАТКО МИ, ПРЕТПОСТАВУВАМ. ЈА ДОПИРАМ СО ПРСТОТ, ЈА ПОМИРИСУВАМ, ВО ИСКУШЕНИЕ СУМ ДА ЈА ЛИЗНАМ, НО ЧУВСТВУВАМ ДЕКА ЌЕ МЕ ЗЈАПААТ СО ОГРОМНА ДОЗА НА НЕОДОБРУВАЊЕ. НА КАПАКОТ, СО МАЛЕЧКИ БУКВИ Е НАПИШАНО ИМЕТО НА ТАТКО МИ.

Ми текна дека може да биде секое друго име...

ПОТОА СИТЕ ОДЕДНАШ СЕ РАСТРЧУВААТ, ПОСТИЛААТ ЧАРШАФ, НАОЃААТ ФОТОГРАФИЈА ОД ПОЧИНАТИОТ, НАРЕДУВААТ ЦВЕЌИЊА, ПАЛАТ СВЕЌА, СТАВААТ БОНБОНИ И МАЛИОТ ДОМАШЕН ОЛТАР Е ГОТОВ. ПОТОА СЕ ДОДАВААТ И НЕКОИ НОВИ ПРЕДМЕТИ: ИКОНА, КРСТ, КНИГИТЕ НА ТАТКО МИ, НЕКАКВА СИ ДИПЛОМА, МЕДАЛ. БАБА МИ СЕ ТРУДИ ДА ЈА ПОТЕНЦИРА ОПШТЕСТВЕНАТА ПОЗИЦИЈА НА ТАТКО МИ. МАЈКА МИ ШЕТА НАОКОЛУ, САМО ПРИВИДНО ОФИЦИЈАЛНА, СОСРЕДОТОЧЕНА НА ДЕТАЛИТЕ, НО, ВСУШНОСТ, СО УМОТ Е ОТИДЕНА НЕКАДЕ ОД ДРУГАТА СТРАНА. СЕ ОБИДУВА ДА СИРНЕ НИЗ ГУСТАТА МАГЛА ШТО ГИ РАЗДЕЛУВА ЖИВИТЕ ОД УМРЕНИТЕ... ПОЧНУВААТ ДА ДОАЃААТ ЛУЃЕ: ЈА ГЛЕДААТ ЦРНАТА КУТИЈА И НЕГОДУВААТ СО ГЛАВАТА. СÈ Е ТОЛКУ НЕОЧЕКУВАНО. ДО ВЧЕРА ПИЕЛЕ ЗАЕДНО, А ДЕНЕСКА ГО НЕМА.

Смртта на татко ми е шокантна поради многу причини. Прво, премногу е млад, двај педесетгодишен. Второ, надарен е со брилијантен ум кој сега изгледа неповратно загубен за науката. Трето, несреќата се случува во пичке си мајчине, во Америка, што сега нè прави да се чувствуваме уште побеспомошни. Четврто, никој точно не знае што се случило, што го обвиткува инцидентот со мрачен ореол и ги потхранува лошите гласини. Петто, ваквите настани, во принцип, се трагични. Шесто, веројатно има уште еден куп причини за кои во моментов воопшто не можам да се сетам.

Помина една година од падот на комунизмот.

Отсекогаш сум мислел дека нешто такво ќе му се случи, порано или подоцна, ако продолжи на тој начин... Мислам на татко ми со неговото локање. Ама тој продолжуваше како да се подготвува за на светско, па така не ни остануваше ништо друго, освен да стискаме палци. Немам поим што се обидувавше да докаже во текот на останатото време. Сите тие интегрални, алгоритми и теореми, што ги исфрлаше од себе – ништо не контав од нив. Егзактните науки никогаш не ме влечеле. Во гимназијата бев очајно слаб по математика. Не можам да речам дека тој нешто посебно ми помагаше. Поскоро, ме жалеше... И јас, исто така, го жалев него што е принуден да се занимава со оваа неблагодарна материја. Затоа што, на некој парадоксален начин, јас, кој бев толку слаб, и тој, кој беше толку моќен, се наоѓавме во иста положба. Не е важно колку долга е една равенка кога не можеш да ја решиш. Разликата беше што мене не ме болеше, додека за него тоа беше прашање на живот и смрт. ебаните интегрални личат на рибарски јадици. Ги загризеш ли – крај. Се чудам кој ли ќе ги пушта тие јадици за да лови крап во водата наречена наука?

Ете, се довлечка и брат ми Недко со нарамена поштарска торба. Минатата година не успеа да се запише на факултет, па, по силата на некојси глупав закон, треба

да се труди шест месеци, за одново да конкурира. Државата се грижи младите луѓе да не денгубат без работа. Се сомневам дека тоа ќе се смени во догледно време. Му велам:

– Имаме пакет од Америка.

Недко трепна стаписано, потоа ја загледа црната кутија и на лицето му се појави неудобна насмевка. Работата во пошта го има направено циничен: чантата му се прелева од писма, весници и списанија кои, се обложувам, нема во скоро време да стигнат до определените адреси. По некој несреќен сплет на околности, тој е задолжен за нашиот реон и токму тоа е причината што известувањето за тажниот пакет го добиваме со задоцнување од две недели.

Недко се обидува да ме поткупи со тоа што ми го тутка в раце последниот број на „Огонёк“, прогресивното советско списание кое редовно публикува откритија од кои ти се замрзнува крвта. Но, сега не ми е дојдено до пикантерии со сталинистички призвук. Ја гледам кутијата и си мислам: како, по ѓаволите, ќе дознаам дали внатре е пепелта на татко ми или на некојси скитник? Нема како! Ги споделив моите сомнежи со брат ми, тој само крена раменици.

– Од каде ти текнуваат вакви глупости?

Од каде ли? Не е потребна посебна фантазија за да си го замислиш тоа. Но тој како да нема никаква. Пренесувањето на трупот од САД до Бугарија би чинело околу две илјади долари – сума што, реално гледано, не можеме да си ја дозволиме. Осигурителната компанија не мрднува со прст. Универзитетот се стиска. Бугарската амбасада, исто така, одбива да бркне во џебот за репатријација, така што единствениот начин е кремирањето. А, имајќи предвид дека татко ми беше атеист, претпоставувам дека не би имал ништо против. Неговата пепел патува како обичен пакет.

Пакет од Америка.

– Веќе го рече тоа – се мршти брат ми.

– Има еден таков расказ – продолжувам јас. – Од Светослав Минков.

Расказот е печатен во еден сатиричен зборник од педесеттите години на XX век и ги разобличува буржоаските вредности. Едно занаетчиско семејство има роднини во САД кои редовно им испраќаат пакети. Прекуокеанските стоки предизвикуваат неопислив восхит и даваат поводи за бескрајни фалби и коментари од типот на тоа колку е голем Западот и колку е скапана домашната лесна индустрија. Еднаш добиваат невообичаен пакет. Пакетот содржи една запечатена кутија без натпис. Кога ќе ја отворат, внатре откриваат мистериозен сив прав. Седнуваат да мислат: што е тоа и за што служи? Најнакрај, таткото се претрашува и сипува една лажичка во кафето. Ефектот бил силен и тие се сложуваат дека станува збор за некаков си витамин. Започнуваат да го пијат за појадок, откако, во меѓувреме, му измислуваат и некакви други ефекти. Кога чудотворниот прав привршува, решаваат да им пишат на роднините за да им испратат уште. Но, тогаш добиваат писмо. Требало да пристигне заедно со пакетот, но, очигледно, се заакало во торбата на некој како брат ми... Роднините ги известуваат дека тетка им починала и ја испраќаат нејзината пепел за да биде погребана во Бугарија. Оттогаш семејството престанало да го фали Западот.

– Итро – вели брат ми.

Кога некој авион ќе се урне, сите трчаат да ја најдат црната кутија. Таму се чуваат податоците за навигацијата, техничката состојба на системите, разговорите на екипажот, заповедите на пилотот, и така натаму. Направата, наречена уште и *flight recovery*, дозволува да се реконструираат настаните во кабината пред авионската

несреќа и да се разберат причините за истата. Црната кутија на татко ми не содржеше ништо слично: целата информација е уништена, претворена во pepел. Одед-наш сфаќам дека не сум го ни познавал. Не ја разбирав неговата работа. Го презирав неговото пиеење. Треперев од неговиот гнев. Се радував кога заминуваше. Страву-вав дека можеби никогаш веќе нема да се врати – како што и се случи.

Еден спомен ми исплива од сеќавањето како поштен-ска картичка од оној свет. Широка плажа; од едната страна се редат хотели и палми, а од другата плиска Атлантскиот Океан, матен и страшен. На небото плива рекламен цепелин со огромен натпис „Мартел Бич“. Се наоѓаме во Америка, а годината треба да е 1986. Тогаш татко ми замина да предава на универзитетот во Јужна Каролина и државата великодушно му дозволи да си го земе и семејството. Бев студент во трета година и живо ме интересираше дали има начин да останеме. Поскоро од принцип, не дека толку ми се допаѓаше... Татко ми не сакаше. Зборуваме за тоа на плажата. Единствениот се-риозен разговор што некогаш сме го имале. Не се сеќа-вам точно на неговите зборови. Поголемиот дел од нив беа изедени од плимата. Мајка ми и брат ми одат далеку пред нас. Ги набљудувам сенките што се влечат една по друга по песокот. Тој е крупно мажиште со голема гла-ва, кусо истрижана. Ременот му минува по средината на стомакот, што ми изгледа малку смешно. Јас сум кожа и коски, со бушава, неодредена фризура. Панталоните ми висат ниско под крстот, на границата на пристојноста. Пред два дена, на *MTV* видов дека на ист начин се обле-кува и пејачот на „Аеросмит“ и сметам дека тоа е многу шик. Татко ми се обидува да ми објасни зошто не сака да останеме во Америка. Не дека не можеме или дека не му текнало, но има нешта што се поважни од полните про-

давници. Почитта, на пример... Човек треба да си тежи на своето место, додека, пак, имигрантот засекогаш ќе си остане имигрант. Дури и овде, во Америка. Сега го прифаќаат како рамен на себеси, но реши ли да остане, односот кон него ќе се смени. Знам дека е сложено, ми става рака на рамото татко ми. (Или не става, не помнам веќе.) Неговите аргументи ми доаѓаат во глава во крајно фрагментарен вид. Всушност, не ми е толку грижа дали ќе останеме. Најважно е да имаш повеќе од еден избор, продолжува тој. Да можеш да речеш „не“. Еден имигрант не може да рече „не“. Потоа зборува за учениците во Бугарија – момчињата, како што ги нарекува. Немало да биде исто без нив... Се разбира, секогаш можеше да се оправда со режимот и сите ќе го разбереа. Неговите односи со комунистите никогаш не беа лесни. Но, нели *и покрај* режимот постигнал сè што може во моментот и тоа го прави неговиот успех уште повистински?! А и режимите се менуваат... Го слушам како го споменува името на советскиот лидер Горбачов, но сето мое внимание е насочено кон една девојка со обетка на папокот. За првпат гледам вакво чудо. Алката блеска заслепувачки на нејзиното заоблено стомаче. Вилицата ми паѓа до колена. Чувствувам дека се враќам сто илјади години наназад во еволуцијата. Каков Горбачов, каква перестројка!...

Татко ми ништо не забележува.

Си мислам, да ја видеше онаа обетка, човече, можеби ќе беше на некое друго место, а не во оваа ебана кутија. Животот не е само интегрални, хипотенузи и вотка. Но, веќе доцна е да му продавам ум на татко ми. Доцна е да го запознаам. Дури ни едно пиво не можеме заедно да испиеме! Што било, било. Затоа што тој сега си е во кутијата, се распослал таму како пара во паричник и не му чуе за ништо. Мислам – неговата пепел. За душата, не знам; можеби скита низ Америка, јавнала некој невидлив „Харли Дејвидсон“ и вика од радост:

– Се извлеков! *Fuck! Fuck! Fuck!*

Но, ние остануваме – во буквална и во преносна смисла на зборот. Како капак на сè, осигурителната компанија одбива да го плати осигурувањето. Потребна им е ДНК-анализа. Но, трупот веќе е кремиран. Гомнарите сфатиле дека сме далеку и не можеме да преземеме апсолутно ништо. Губиме околу сто илјади долари.

Тоа се случи пред петнаесет години.

1. Анго

Педесет и четири милји до крајната дестинација, ме информираат мониторите над седиштата. Температура – 12°C, височина – 3500 милји. На екранот излегува картата на западната хемисфера. Траекторијата на авионот е исцртана со бела стрелка што тргнува од централна Европа, минува над Шкотска, го сече Северниот Атлантски Океан над Исланд, врти кон Лабрадор, и влегува во САД, под остар агол, како балистичките ракети. Нејзиниот врв речиси ја допира точката со натпис Њујорк...

Се оптегнав и ги затворив очите. Цел пат немав око склопено. Над главата ми тропатаат комодите за багаж, тропатаат чанти, облека, кеси. Не сфаќам, зошто сето ова брзање. Нема да избега Америка. Ќе продолжи да си седи од другата страна на океанот и да ги прима брановине индивидуи што се стремат кон лична среќа барем уште едно дваесетина години. Неосетно сум задремал. Кога ги отворив очите, редицата луѓе меѓу седиштата се немаше помрднато. Немав претстава колку време минало. Изнервирани, испотени луѓе, со чантите меѓу нозе, негодуваа.

– Што се случува, зошто не нè пуштаат?

– Дами и господа, во авионот има еден мал медицински проблем – гласот на пилотот звучеше немоќно, како на човек чии планови за вечерта неповратно пропаднале. – Ве молиме за трпение додека не се расчистат нештата околу инцидентот. Се извинуваме за непријатностите.

Мал медицински проблем! Патниците се залепија по седиштата кој каде најде, со мрачен израз на лицата, и ги извадија мобилните телефони. Од предниот дел на авионот се зададоа неколку души со дебела заштитна облека и гас-маски.

Ете, свршивме работа, сега!

Виновник за сиот тој хаос е мрсулавото детенце што се искина од повраќање во текот на последните неколку часа од летот. Очигледно, тоа предизвикало сомневања за биолошки напад. Тимот трескавично го опколи мрсулкот: му го мерат пулсот, земаат примероци од крв од целото семејство, примероци од воздухот... Мајката плаче. Таткото, некаков тип од Блискиот Исток со ретка мазна коса, залепена на темето, мазни едно ќесе од грицки. Под површината на тој минималистички гест, се гледа ужасот на обичниот човек, исфрлен среде срцето на светскиот хаос. Одвреме-навреме капетанот на авионот се јавува за да ги успокои духовите. Оние со гас-маските ги разносуваат горе-долу куферчињата со апаратурата. Но, резултатите доцнат. Ние дремеме, стресот ѝ отстапил место на рамнодушноста.

Немам стапнато во Америка, откако се случи тоа со татко ми. (Се фаќам себеси како секогаш велам „тоа со татко ми“, наместо „умре“, „почина“ или „си замина“. Небаре станува збор за нешто срамно...) Сета моја желба да патувам натаму пукна како балон од гума за цваќање и како засекогаш да ги запечати моите поранешни имигрантски мечти со розово-лепливи парчиња. Требаше да минат неколку години пред одново да почнам да мислам на тоа. И сепак, како некоја невидлива забрана да продолжуваше да се тегне над тој дел од светот. Тоа, очигледно, не важеше за брат ми, можеби затоа што ја прифати смртта на татко ни како свршен чин. Недко замина да студира во САД неколку месеци по трагичниот инцидент. Заврши мастер студии за бизнис администра-

ција и, нормално, си остана таму, ако не ги земеме предвид распустите. Потоа престана да доаѓа дури и за време на нив. Сега работи на Вол Стрит, и претпоставувам дека има секако право да биде задоволен од самиот себеси. Всушност, на некој начин, и двајцата останавме: кој во Америка, кој во Бугарија. Не дека се жалам, таква е ситуацијата. Никој не ме сопрел, сам си го одбрав тоа.

Тукушто бев завршил англиска филологија, ми се отвори место на универзитетот, но претпочитав да се зафатам со некој бизнис. Времето беше такво. И шшто и рогато регистрираше фирми, продаваше, купуваше... Во почетокот на деведесетите, издаваштвото изгледаше како златен рудник. Глад за четива. Луѓето имаа уште пари, грабаа сè што ќе им падне во рака. Продадовме еден наследен имот: половината отиде за студиите на брат ми, другата половина ја вложив во бизнис. Издадов десетина не многу лоши крими романчиња, падна кешарица, си купив „Опел“ на старо и се оженив млад. Ама бизнис климата се засра. И тоа како се засра! Продолжив да вадам по некој наслов, колку да имам нешто како фасада, но чувствував дека работата нема да ја биде. А и веќе ми беше преку глава да трчам по магацини и печатници, да бркам разноразни типови за да си ги земам парите. Факав паричка со тоа што преведував за други издавачки куќи. Главно трилери и фантастика што ми се допаѓаа. А и дома климата не беше баш најсјајна. Со жена ми не си одговаравме нешто многу, иако цела година се мавтавме, пред да се венчаме (каков збор е тоа!), а се венчавме многу отмено – во црква, со разни личности и со ветувања за љубов до гроб. Како тоа уште на самиот почеток да ја расипа целата таа работа. Рамката во која бевме ставени, како среќен млад пар од каталог за кревети. Сепак, на крајот, жанрот си го кажа своето. Битова драма до коска. Сексот – со тенденција за замирање. Таа беше сликарка, но лебот го вадеше во една рекламна

агенција каде што, којзнае зошто, ѝ даваа да црта виршли. Се обиде да направи неколку корици, ама ништо не излезе од тоа. Со виршлите, пак, добро ѝ тргна. Дури и доби награда со нив на некаква си меѓународна изложба, по која ја поканија во Италија. Ајде да се разведеме, веќе не се ни сеќавам кој го рече тоа, но знам дека никој немаше ништо против. Немавме деца, немаше што да делиме освен опелот на којшто му беа издишани гумите. Таа ми го отстапи. И си замина. Сега најверојатно црта салами, но за многу повеќе пари.

Воопшто, сè живо започна да се спасува како може, како стаорци кога ќе почувствуваат вода во трупот на бродот. Повеќето мои пријатели избегаа во Ирска, Шпанија и Германија, па дури и во Португалија, од каде што, општо земено, самите Португалци сакаа да избегаат. На крајот, дури и мајка ми реши да си оди. Само што се имаше пензионирано од БАН¹, каде што помина повеќе од дваесет години, со фамозната пензија од околу сто евра. Отиде да се грижи за некаков си дедо дури во Велс. Работата ѝ ја најде една поранешна колешка што имаше развиено цела мрежа за чување постари лица во Обединетото Кралство. Веќе три години е таму, во едно гратче, чие име го заборавам, познато по неговата убава природа и келтските споменици, распространети наоколу. Ќе седам таму додека можам, ми вели. Дури и пари ми испраќаше по моето фијаско со „веселите пингвини“. Отсекогаш сум имал лошо претчувство за детската литература. Но, мојот агент ме убедуваше дека тие пингвини биле хит во Европа. Десет сликовници со слики, баеги скапички, а трошоците за нив – уште поголеми. Отпечатив десет илјади, но одвај илјада се продадоа. Со тоа заврши мојата кариера како издавач. Каде и да се свртев, само прашина, простотија, бездомници и бесперспективност...

¹ Бугарска академија на науките (заб. на прев.).

Тогаш за првпат си реков, а бе, што не земам и јас да му ја дувнам некаде? Сериозно, така мислам, не како што се заканува половината бугарски народ кога ќе му се дупне гумата на некоја од дупките по патиштата. Но, помина цела година додека да се мотивирам. Можеби затоа што, сепак, не умирав од глад, имав покрив над главата, кога ќе ми се приебеше, сè наоѓаше по нешто, кога ќе ми се припиеше нешто, не останував на суво, честопати се лажев дека нештата не се до толку лоши. Сфатив дека овој пат сè оди надолу и надолу, кон некоја неизбежна морална и физичка дегенерација, а јас, пак, сè уште немав четириесет и животот беше пред мене.

Или барем така оди зборот.

Е, да, учествував во лотаријата за зелена карта заедно со барем уште еден милион арпаџици од мојата земја што бараа поплодна почва! Не верував дека нешто ќе излезе имајќи го предвид искуството на брат ми, кој испраќаше писма како луд додека на крајот самата фирма не му ги среди документите. Но, во принцип, лотаријата за зелена карта е национален спорт во Бугарија. Пушти ти писмо, па ако бидне, добро. А кога ќе бидне, сè ќе отиде по ѓаволите. Еден императив ти го нарушува целиот досегашен живот: човече, па ти си одбран! Тоа не е како да те посеат со еден милион долари како што се фрла луцерка врз свињи, и ајде, уживај. Овде се вмешува предодреденоста. Ти се дава шанса, ти се отвора врата, а дали ќе влезеш, зависи само од тебе. Секој има право на среќа. И сега веќе нема мрдање. Ако не се јавиш на повикот на ангелите, ќе се каеш до гроб. Црвот на сомнежот ќе длаби во тебе, па дури и сè да биде во најдобар ред. Ако, пак, не дај Боже, животот ти тргне накриво, ќе си ги кубеш косите поради пропуштената шанса. Твојата пасивност што ти е дадена како припадник на еден народ, до неодамна рутинска и неизбежна, одеднаш ќе добие трагични размери. Се

заеба, баксуз еден невиден, ќе ти ечи главата како ехо од заковани шајки.

Сам си се заеба!!

Брат ми постојано патува на некои проекти и неговиот стан седи празен во текот на годината. Така што, нема да има проблем да ме вдоми барем на почетокот. Ако воопшто успеам да се извлечам одовде, се разбира.

Системите за прочистување и вентилација на воздухот се исклучени за да се спречи распространувањето на заразата. Воздухот во авионот е врел и тежок, исполнет со многу телесни мириси. Дел од патниците ги притискаат шамичињата на лицето. Ама па, и јас што сум еден баксуз! Кога најпосле ќе ти се отворат портите, зелената карта ти е во џебот, а ти си, така да се рече, во полниот џеб на Америка, некојси лош вирус може да ти ги уништи сидовите на клетките, за да те потсети дека помеѓу лотаријата на животот и програмата за протоколот на емигранти нема ништо заедничко.

Си замислував како ќе ги минам следните неколку месеци во карантин во некаков таен камп, надвор од пределите на САД, зад бодликава жица, по која тече струја. Под изговор дека нè лекуваат, одделот за биолошки истражувања на ЦИА врши нечовечки експерименти над дел од задржаните припадници на второкласни земји. По телото ми се појавуваат гнојни чирови и умирам во страшни маки. Жртва на меѓународен терор. Колку што ми е познато, осигурувањето на важи во вакви случаи. Потоа моите остатоци ги кремираат за да се скријат трагите. Некој убав ден брат ми ја добива мојата пепел во истата црна кутија во која пристигна татко ми.

– Welcome to America, дечко!